

Bim Bam Busse – nu ska vi ha kaffe

Eller Poulsgård efter pleaserne

Publ. i *Kursiv, Meddelelser fra Dansk lærerforening* 3, 1983.

Nu er Poulsgård nok ude med geværet igen efter de små ligesom dengang nede i Afrika. Det er en historie, jeg aldrig rigtig har troet på, for der var nu alligevel noget ved ham Poulsgård. Han lød osse som én af dem hjemmefra Vendsyssel.

Ham, drengen, der fortalte den historie, sagde, at det *var* rigtigt. Det havde Richard selv sagt. Og det var ham, han havde hørt den fra. Men nu. Efter det med børnene og »de perverse svin«, han går på jagt efter i selve fjernsynet – så... Der er nok alligevel noget om det.

Det var dengang Poulsgård var nede i Afrika. Hvad han var dér efter, er sin sag. De rejser jo så meget i folketinget. Og lige hvor det var i Afrika melder historien heller ingenting om. Men i Afrika var det. Og Poulsgård havde jo hørt så meget om det her safari. Og når han nu var der, så sku han da osse prøve det.

Han kom osse af sted ud i busken, som de kalder det, med bærere og det hele til at gå med hans pakkenelliker på hovedet og geværholdere og safaritøj og alting, lissom det skulle være.

Så kommer Poulsgård tilbage igen. Og han kommer osse op i flyveren i Nairobi, eller hvor det nu var, dér kommer han til at sidde ved siden af nogen af de fine, der har været på safari. De sidder så dér og praler med, hva de har skudt og sådan.

Den ene har skudt både elefanter og giraffer. Og det er så gevaldigt, for de er næsten udryddet. Den anden har skudt både

næsehorn og leoparder. Og det er endnu mere gevaldigt, for de er både mere farlige og mere udryddet.

Så skal de jo høre hvad Poulsgård har fået skudt.

– Jov, sir Poulsgård så, a har da skudt en hundred stykker af de her pliiiser'.

– Nå eh, sir de her folk så, hvad er det for nogle. Dem har de da aldrig hørt om.

– Jov, sir Poulsgård, det er da de her bette svot fyr', der kommer springen lige hen te én med forlabbern i vejret, når en sigter på dem, og hviner op – så'n her:

– Pliis sør, Pliis sør.

Der var en anden dreng, der holdt på, at det ikke var Poulsgård, der var i Afrika. Men at det var en Aarhusianer, der var nede på safari, og at det var Nøvsere, han skød. Dengang mente jeg, at *han* havde ret. Men nu, efter det her, holder jeg mest for den første. Og nu kan jeg osse godt høre, at Poulsgård slet ikke lyder som én af dem hjemmefra. Det ligner kun. Han lefler for de fine. Det er nok Erhard Jacobsen og datteren og borgmesteren fra Ballerup og de kristelige, han skal vise sig for. De har jo allerede været på safari de steder før. Efter danske Nøvsere.

Poulsgård er godt nok bedre til det. Det må man lade ham. Altså til at sige frække rim. Det var en hel fornøjelse osse for ham selv og dem, han læste for. Det var tydeligt. Lige i taget troede jeg, han var ved at underholde nogen til et møde, for at det

ikke skulle være alt for kedeligt med ene politik, og at han læste noget af det kultur op, som han selv gik ind for. Man blev jo klogere, men jeg havde nu heller ikke rigtig hørt efter optakten. Det var jo det sædvanlige *lirum larum*, de kørte frem med i tv-avisen. Og nu sku så osse den gamle travet til Poulsgård trækkes af stalden. Men jeg skal love for, den havde fået peber i røven for en gangs skyld. For som han læste – og læste sig op på det vers:

*Op ad brøndens klare vand
trækker jeg min tissemand
den er slimet
den er slasket
den har alle piger vasket
den har Grethe suttet på
og nu er den blevet blå.*

Det var lige, så rytmen dundrede, da han kom til det dér: Den er slimet. Den er slasket. Den har alle piger vasket. Og rimene. De stod ligefrem og stejlede i luften. Særlig det sidste: Og nu er den blevet *blå*. Det var godt nok nærmere som et lydeligt grynt fra en tyr end som et vrinsk. Men det sad der. Lige midt i rummet. Og folkene dér til mødet. De var livet helt op. De ikke så meget som fnisede. Nej, de grinte frit ud. Det var, som gik der både lys og frisk luft gennem lokalet og osse ud af fjernsynet. Og det er ellers længe imellem.

For det er det med de rim og remser og sange og råb og deslige. De går lige tvært igennem både tvang og kontrol og kedsomhed. Folk ser friskere ud med det samme. Munden blir glad bare af lyden i dem og rytmen. De er gode at være sammen om.

De er ligesom en god dag at skulke i. De husker én på noget. Selv de der afdankede travere virker de på som stærk tobak. Der

skal alligevel noget til for at drive saften og tænde lyset i halvgamle vallakker. Men at de har den virkning. Det så man grangiveligt med egne øjne. Både på Poulsgård og de andre. Han nød det. Det var ligeså tydeligt.

Og så var det lige det modsatte, han var ude på. Han ville slå politisk plat af det, han slog sig op på. Og kule dem ned. Så bagvendt ka det være. Det er vist det, de kalder perverst.

Måske er det derfor, han skulle ha kaldt ham, der har samlet og trykt de børnerim for et perverst svin, og måske er det derfor, han vil ha de rim rensed ud af bibliotekerne. Bare fordi han selv går i zigzag over, at de liver op på ham, samtidig med at han ser sin fordel i at plaffe dem ned og spille forarget. Eller måske er det fordi han er ude efter bibliotekerne og de bøger, han ikke kan snuppe. Eller det er, fordi de rim er sådan en slags kultur, som folk og børn selv går og laver sig. Hvis den slags breder sig, risikerer der jo at blive et dårligere marked for det fiduskunst og mediastads, hans parti er så ivrige for at få i vælten. Måske er han så snu. Han regner vel med at slå flere fluer med ét smæk. Man kan åbenbart tiltro ham allehånde.

Det er nu alligevel mærkeligt, så omvendt det kan være. Godt nok rendte han i røven på Glistrup og de andre fine folk og troede på en masse af deres sludder. Men at han ligefrem skulle være én af dem. Man troede alligevel, at han var så uspoleret, at han ku mærke, hva der var hva, når det var noget, han selv havde levet i. At han ka mærke noget endnu, var tydeligt nok, men måske ved han ikke om det længere. Eller osse sælger han sig bare.

Det er jo klart, at han er go til de rim. Hvis han ikke har været så forskrækket

en én, at de er kørt som pokker i hjernen på ham, så må han have kunnet en del, da han var dreng. Og osse brugt dem, ligesom vi gjorde oppe i Vendsyssel. Dér gjorde de hva de kunne, for at få vores eget sprog pillet fra os og få os til at snakke og skrive lissom de fine. Det brugte de både salmevers og trusler og alverdens ting til. Et af de midler vi havde imod dem og til at holde gejsten oppe var at pille lidt ved de vers. Hvis ikke Poulsgård har været en af de skrækkede, så har han været en af de gode til det. Det kan man høre. Han havde nok heller aldrig reddet sit sprog igennem, hvis det ikke havde været for det. Men det er måske osse bare et trick. Dér til mødet i fjernsynet lød han godt nok mere som én af dem, der vil ha kontrol med folk.

Men Mette Fugl fik ham lige godt osse på krogen bagefter:

– Ja, men Poulsgård er det perverst at sige tissemand? Sir hun så.

– Mjah... det var jo ikke lige det.

– Ja, men Poulsgård er det perverst at sige, at én, der hedder Grethe, har suttet på en tissemand?

– Mjah... det var jo ikke lige...

– Ja, men Poulsgård er det så perverst at sige, at den er blevet et blå?

– Mjah... nej... men...ææ...

Dér sad han og ku knap sige et ord. Og det var ikke så mærkeligt, for nu sku han jo pludselig til at sidde og være den, der sku være kontrol over folk og bestemme, hva der var pæn snak, og at tissemand ikke må kaldes tissemand på bibliotekerne. Og det er jo lige præcis det bagvendte af det, han ellers har gået og slået sig op på: Det, at han snakker som én hjemmefra, og ka nævne ihvertfald nogen af tingene ved deres rette navn, om det så sku være i fjernsynet.

Dér sad han. Lissom én af de fine inde fra byerne, dem, der fandt på alt det der med, at tingene skulle kaldes noget andet, end de er. Og fik tvunget andre til det også. De ku hverken tåle lugten af ko eller af lort eller af almindelig snak. De fandt på en masse mærkelige ord for de mest almindelige ting, fordi de ikke kunne tåle at noget mindede dem om virkeligheden. Det var ikke så mærkeligt, for de lever jo højt på, at der er andre, der klarer den for dem.

De fik kulet det meste af folks egen kultur ned, deres historier og eventyr og sange. Noget af det pillede de fra og gjorde stuerent, som de siger. Resten blev regnet for sjofelheder og sku renses ud. På den måde og mange andre fik de taget livet af meget af det, folk kunne og kunne bruge til at gå på tværs med. De fandt osse på smartere måder. De lavede det om til noget, der kunne tjenes penge på. Det er mest det, de gør nu. Men ikke en lyd fra Poulsgård om det, tværtimod.

Allerede Evald Tang Kristensen, der gik rundt og skrev det ned, han kunne overkomme af, hvad folk kunne fortælle, han brokkede sig over, at der var så meget, han ikke kunne trykke, fordi de fine ikke kunne tåle det.

For hundrede år siden lavede han en samling af børnerim. Dér skriver han, at der er en masse, han ikke har trykt, og at noget af det, han alligevel har trykt, kan støde an i sarte sjæle, fordi visse ting er nævnt ved navn. Sådan som de er det mellem folk. Og så skriver han, at det ikke er fordi folk og børn er sjofle, men fordi de ting hører med i deres liv som en selvfølge, og at den måde de fine har det på snarest er tegn på usundhed og fordærvelse.

Men han måtte pille det »værste« fra. Og sådan har det været lige til for en 10-

15 år siden. Det, der blev trykt som folkekigtning og børnekultur, var som tiest en kastreret og udvasket erstatningsblanding. Siden er der så kommet nogen samlinger, der har taget dét frem, som ellers var hugget væk – både for at man kan få øje og øre for helheden, og for hvad der faktisk er liv i. For det er der.

Det minder næsten om historien med Mykles bog i sin tid. De hellige oppe i Norge fik den for retten. De havde lavet en lang liste med sjofle steder for at bevise, hvor svinsk den var og få den dømt og rensset ud.

Jens Kruuse var deroppe som sagkyndig i digtning og den slags. Og han sagde til dem, at det, de havde gjort, det var det samme som, hvis de var gået ud i byen og havde hugget alle kønsdelene af statuerne og så havde samlet dem på en bakke og havde serveret den for retten – og hvis de så havde spurgt: Er det her svinsk?

Sådan gør Poulsgård med bøgerne på biblioteket. Han piller én af dem ud. Og sådan gør han med den bog. Han piller ét rim fra. Han har det lissom dem med ømme gummer, han kan ikke holde tungen af det. Og sanser ikke andet end det, mens han får sin bagvendte fornøjelse af det.

Bjørnkjær gør det modsatte. Hans mening er vel at tage bakken med de afhuggede lemmer frem fra kælderen for at få dem sat på plads på kroppen – så ikke osse *det* overgreb skal være med til at høvle ned på den børnekultur af lege og sange og historier, som er en god del af børns liv med hinanden. Guderne skal vide den blir kulet nok i forvejen af Poulsgård og hans slags. De pleasere er ufredet vildt, når han skal gøre sig til for de fine.

De ting er selvfølgelig en noget ukontrollabel livsudfoldelse, og det er vel osse

en grund til at Poulsgård er efter det og bruger geværet. På sin egen bagvendte facon er han åbenbart blevet én af dem, der vil ha vores liv indlagt i kaserner.

Måske er han på trods af eller måske endda på grund af sine sære lyster, så forlibt i sin egen guru, at han vil hævne sig på børnene på hans vegne. For Glistrup er jo én af dem, de har sunget om. Det er længe siden nu, godt nok. *Det* er måske endda værre. Hvem kan vide, hvordan bagvendte sjæle virker.

Det børnene sang var som vanligt ganske præcist. De havde for eksempel en sang dengang, der gik på uha-melodien fra fjernsynet. Et mere slående udtryk for, hvad afhugning og kommercialisering af krop og køn og dertil hørende liv, er for noget. Det skal man lede længe efter. Den lød sådan her:

*Ude på det dybe vand
sejler der en tissemand
den har slugt sin ejermand
Uha – u-ha.*

De havde osse én der gik på Glistrup. Den var sådan her:

*Ude på det dybe vand
sejler Glistrup i en spand
han har slugt sin tissemand
Uha – u-ha.*

Den er altså lige præcis bagvendt af den anden. Og rammer derfor også i plet.

Poulsgård har måske villet følge sin gurus eksempel, men har fået den så galt i halsen, at den er blevet ved med at sidde og pirke til drøbelen, så kæften ikke kan stå stille på ham.

BLÅ, sir det nede i svelget på ham hver gang, han tror han har plaffet en pleaser.

Måske? Måske er det bare bagvendt?
Poulsgård er jo stadigvæk bedst når han
er værst, lissom de hellige – eller de fine.

*Bim bam busse
nu ska vi ha kaffe
Bim bam bisse
jeg vil osse ha lidt fløde i.*

